

Szökrönyös László

Az áldás

Az izzó penge pokoli hőt árasztott, remegett körülötte a levegő, mikor Eshe a kezébe fogta. A fegyver kampós vége beleharapott a sötét férfi mellkasát csúfító felhólyagosodott sebbe, és fájdalmas lassúsággal felnyitotta azt. A vágás nyomán kibuggyanó kénsárga váladék végigfolyt a férfi ébenfekete bőrén, majd a durván illesztett deszkapadlóra csorgott.

A lány egy vízzel töltött fatálba dobta a törst, nagy szisszenéssel szállt fel a gőz. Elfintorodott, miközben kitisztította a sebet.

– Készítettem neked egy főzetet. Ha megiszod, egy időre megszünteti a szagot.

– Attól még ugyanúgy elkerül mindenki. Érzik, hogy szennyezett vagyok – válaszolta elcsigázott hangon a férfi. Még mindig szédült a húsába maró penge okozta kintól.

– Régebben nem úgy beszéltél róla, mint valami ragályról. – A Vak Lány, ahogy Drankark nyirkos utcáin mindenki nevezte, halványan elmosolyodott. – A fegyvertársam, így hívtad.

Aanhur fájdalmas arckifejezéssel húzta vissza magára pókselyem tunikáját.

– Akkor még az is volt. Én megosztottam vele a testem, ő átadta a tudását, és olykor a hatalmát. Sokáig jó is volt így. De az utóbbi időben egyre kevesebb dologra emlékszem a múltamból. Felzabálja az emlékeimet.

– Egy ximúr sohasem ad anélkül, hogy valamit el ne venne. Kevésbé különböznek tőlünk, mint gondolnád.

– Hidd el, többet tudok róluk, mint némely ximuranta! – dohogott a férfi, közben elvette a felé nyújtott faibriket, melyben Eshe gyógyfőzete gőzölgött.

– Akkor ne küzdj ellene, hisz csak gyorsabban szívja el az életerődöt. A tűzsebid is azóta jelentek meg, amióta szabadulni akarsz tőle.

Aanhur nem válaszolt. Tűnődve szürcsölte a forró italt, közben nézte a kortalan arcú lányt, aki a férfi szótlanságát elunva nekiállt elrakni a sebtisztítás kellékeit. Olyan ügyesen mozgott a különféle tégelyekkel, üvegcsékkal és jóskellékekkel telezsúfolt kis kunyhóban, mintha nem is lett volna világtalan. A férfi sejtette, hogy a lány nagyon is jól lát, csak

nem úgy, ahogyan mások. Egyedül a semmibe révedő, sötétkék szempár utalt Uszadék-szerte ismert nevére.

Aanhur felhajtotta a maradék főzetet, majd leakasztotta a falról wymíirjeit. A kardok egyszerű, dísztelen markolata meglehetősen szokatlanul festett. A férfi korábban kicserélte őket, az eredetieket pedig eladta. Egy kihaltak hitt shagyri ház tagjaként nem engedhette meg magának, hogy a tus egyedi motívumairól esetleg felismerjék.

Indulni készült, mikor eszébe jutott valami.

– Idejét sem tudom, mikor jószóltál nekem – fordult a lányhoz.

Eshe, mintha már számított volna a kérésre, egy olajjal telt rézüstöt helyezett a kis helyiség közepén álló faasztalra. Egyik kezében nedves, agyagos földdarabot tartott, baljában pedig a tört, amivel az imént még Aanhur tályogos bőrét hasította fel.

– Nestmeth Ta Aanhur-ptaah, kérem a karod! – szólt szertartásos hangon.

A férfi morogva engedelmeskedett.

– Már többször kértelek, hogy ne hívj így! Elég teher nekem, hogy tudod, ki voltam egykor.

A lány elengedte a megjegyzést a füle mellett. Kitapintotta a korábbi jóssebeket, aztán egy azokkal megegyező hosszúságú vágást ejtett a legfrissebb heg közelében. A kiserkenő vért felitatta a földcsomóval, majd gondosan összegyúrta azt.

– Mit kívánsz tudni? – A világtalan tekintet most először félreérthetetlenül Aanhurra szegeződött.

– A ximúr... megszabadulok tőle valaha?

A Vak Lány az üstbe dobta a vérrel tapasztott agyagot, majd az asztalon sercegő faggyúgyertyával lángra lobbantotta az olajat. Kis idő múltán a sűrű folyadék az utolsó cseppjéig elégett, csupán tömör, kavargó füstöt hagyott maga után.

A füst a férfi felé szállt, fodrai körültáncolták, beborították. A lápvidék felett kavargó nehéz ködre emlékeztette Aanhurt, melynek mélyében először találkozott szimbiontájával.

A ködfüggöny minden oldalról körbeölelte a sötételfet. Bármerre nézett, csak a buja, érintetlen növénytakarót látta, amit olykor felváltott a smaragdszínűn csillanó víztükör. Az imént meglelt ösvény sehol sem látszott, úgy érezte, mintha egy párás, erjedő börtön foglya lenne. Egy héttel ezelőtt menekült el Shagyrból, a bosszúvágy és az életösztön által űzve.

Az elmúlt három napban ez az izzó bosszúvágy tartotta életben Dhun-Unn ellenséges lápvidékén. Megfutamított egy kisebb csapat lápi farkast, kivágta magát egy hentesfa pengeéles ágai közül, végül levágott két elfajzott sötételfet, akik remekbeszabott wymíirjeit akarták elvenni tőle. Az összecsapások legyengítették, ráadásul a lába kezdett elmérgedni azon a helyen, ahol az egyik ordas belemart.

A szomjúságtól és a kimerültségtől szédelegve küzdötte előre magát a süppedős talajon. Mivel a csapást, amin eddig haladt, nem lelte, csak taláalomra indult egy irányba, inkább az ösztöneire, mintsem az eszére hallgatva.

Nemsokára egy szárazabb, fás részhez ért. Megtámaszkodott az egyik ősfá nyálkás törzsében, tekintetével valami ihatót vagy nedvdús gyümölcsöt keresve. A mocsári tölgy rothadó ágai semmivel nem kecsegtették, csalódottan roskadt le a fa tövébe. Tudta, ha most nem megy tovább, akkor örökre itt marad. Kimerült volt; mintha az ingovány minden páracseppje az ő szemhéjára nehezedett volna.

Soren Ward A Dracalar-ház

Bhat-Nún erődje, Drazd szállása, Jelen.

Amikor lehunyom a szemem, két nőt látok magam előtt. Az egyikről a létezésemet kaptam, még hozzá kétszeresen is, mert azután, hogy a világra kínlódott, még meg is óvott az életemre törő hatalmaktól. Mégsem tudok felhőtlenül gondolni rá, az életemet ugyanis olyan küldetéssel terhelte meg, amely egy félisten képességeit is alaposan próbára tenné: le kell győznöm a mindent elpusztító ximúr-kórt. Ennek a kihívásnak akkor sem tudnék megfelelni, ha hinnék benne, hogy egyáltalán lehetséges.

Anyám tehát sánta sorssal terhelte meg az életet, mellyel megajándékozott, de akadt egy másik nő, aki pár évre kiszínezte nekem. Ám azok sem éppen aranyálmok, amelyekben Vanura szerepel. A lány egyetlen délután alatt visszavett mindent, amit kaptam tőle, és még aznap, az éj leszállta előtt el is vesztettem mindkettőjüket. Anyámat acélvihar tépte szét; a Császári Küldött aqatorjai olyan gyorsan foglalták el a hercegvárosi Dracalar-lakrészt, hogy ellenállásra gondolni sem lehetett. A rettenetes hatékonyságot Vanura árulásának köszönhetnék; gyakorlatilag beengedte őket.

– Fivérem?

Ez egy harmadik nő, nevezetesen a húgom, Nifue, a múltam helyett a jelenből, mégis mintha egy másik létsíkról hallanám a hangját. Nem tudom, mióta beszél hozzám, azt sem hallottam, amikor belépett a szobámba, sőt arra sem emlékszem, mikor láttam utoljára.

Szedd össze magad...

Fájdalom nyilall a derekamba, ahogy felemelem a fejem. Megint az asztalnál ülve aludtam el, jobban kellene vigyáznom magamra, hiszen elmúltam már száz éves. A Ködfal túloldalán persze még ifjoncnak számítanék, itt azonban lassan a legrosszabbra készülhetek. Jócskán elhagytam már a kort, amikor a ximúr-kór túllép a lappangási szakaszán, és uralma alá hajtja a holdelf szervezetet. Igazság szerint már réges-rég meg kellett volna történnie, ám a Dracalarok szívósak, még azt is elviseljük, hogy évtizedek óta nem jutottunk gyógyírhoz. Így van, mi az elixír nélkül élünk. Bhat-Nún erődjében soha nem

keresnének az ellenségeink, ezért is választottuk rejtekhelyül ezt az ősoreg romhalmazt, alig pár lépésre a pokoltól. Ám a bosszúálló kardokhoz hasonlatosan az enyhülést hozó szállítmányok sem találnak utat idáig. Egy egész háznépnek elegendő elixír-szállítmány valahová a senki földjére túlságosan feltűnő lenne. Nem mintha nagyon hiányozna, én például egészen jól megvagyok nélküle, a kórtól való rettegés a legkisebb gondom...

– Fivérem, ne aludj vissza!

– Nűf.

Csak én szólítom így, a teljes neve kiejthetetlen nekem, nyomorult dadogósnak. Nem haragszik érte, Nifue nemes lelkű teremtés. Ezzel a tulajdonsággal egyedül ő büszkélkedhet a véreim, a Dracalarok közül. Most is látom rajta, hogy aggódik értem.

– Ez már a kór? Vagy csak elmerengtél a régi dolgokon?

A hangjában leheletnyi irigység cseng, fiatal még, alig tud valamit a régi dolgokról, ahogy a ximúr-kór is kíméletesen bánt vele eddig. A bőre ugyan már szürke, nem olyan alabástrom-fehér, mint anyánké volt; de nem fakószürke, mint a halottak arcán, hanem szép, akár a fegyverek vasa. A haja pedig lángoló-vörös, nem jellegzetes holdelf hajszín, de gyönyörű, mintha eleven láva ölelné körül az arcát. A régi legendák ayr hercegnői lehettek ilyen ragyogó szépségek. Idővel persze majd tönkremegy a bőre, és sorvadó izmai sem gondoskodnak többé csodálatos tartásáról. A haja előbb fénytelené válik, majd csomókban hullani kezd. A hirtelen mozdulatoktól megszédül, ezért mereven lesz kénytelen mozogni, akár egy élőholt. Elszökő fizikumát, fonnyadozó szépségét varázserővel igyekszik majd pótolni, ami ideig-óráig akár működhet is, ám aztán egyre sötétebb alkuk következnek egyre álnokabb teremtményekkel...

Ám élni fog.

A ximúr-kórban a legaljasabb, hogy elveszi mindenünket, leszámítva egyetlen dolgot, az öröklétünket. Könyörületet nem ismer, mint ahogy kivétel sincs alóla, ez vár mindegyikünkre, ha csak valahogy az útját nem állom, ahogy anyám megjósolta... Ám Nifuének maradt ideje, hiszen olyan fiatal, hogy irigyen gondol a ximúr-kórra, az érettség jelének véelve azt.

– Egy kis mélabú – bólintok fáradtan, pedig egészen másról van szó. Ami engem örökösen bánt, az a saját képességeim és a rám ruházott feladat között tátongó áthidalhatatlan szakadék. Vagy Vanura emléke. Esetleg a felelősségem a családom bukásában. Annyi, de annyi sebem

van, hogy a ximúr-kórtól való rettegésre, vagy a régi, békésebb idők feletti kesergésre már szükségem sincs.

– Valamelyik éjjel én is rosszul éreztem magam – csacsog Nifue. Ő ilyen beszédes-mosolygós fajta, nővérünk, a szigorú Dyzar csak édes-hülyének hívja. – De hamar felismertem, hogy a fehér kancámat sajnálom... Az aranysörényűek közül valót, Dwan utolsó tenyészeteiből. Kényszerítem magam, hogy visszazökkenjek a valóságba, hogy egyáltalán figyeljek. Hetek óta már, hogy két világban élek egyszerre, a sajátomban és a körülöttem lévőben. Koncentrálni kezdek az utóbbira: Nifue látogatóban, a fehér kancájának valami baja esett...

– Mi történt vele?

– Dyzar tűzgriffje széttépte.

Ez végképp visszaránt az álmovilágból. A Dwan istállójából kikerülő lovak inkább szörnyetegek, mintsem közönséges hátasok. Nifue aranysörényűje nehézcsontú csatamén volt, sebes, intelligens, szinte sebezhetetlen. Bhat-Nún sötétségbe borult vidéke, a Grummar déli lankái ugyan nincsenek híján ragadozóknak – talán az egész világon nem találni ennél veszedelmesebb sarkot. Minden fa mögött lapul valami, aminek borotvaéles a fogsora, vagy átszakíthatatlan a kitinpáncélja; ami első ránézésre kiszolgáltatottnak tűnik, az holtbiztos, hogy varázsol. Ám akkor sem hittem volna, hogy akad errefelé olyasmi, ami egy aranysörényűt elejt. Persze, azelőtt nem is létezett, mielőtt idetévedtünk volna; Dyzar találta a tűzgriff tojásokat a kastély kazamatáiban bóklászva, nélküle még mindig a feledés homályában lennének, ahová valók, egyébiránt. Ez így rossz előjel, sötét, súlyos figyelmeztetés. Keserű balsejtelem kezd gyötörni. Megpróbálom fegyelmezni a vonásaimat, még mielőtt Nifue ráébredne, nem pusztán a mélabú gyötör, hanem valamiféle leírhatatlan rettegés a jövőtől, ami sokszor annyit sem engedélyez számomra, hogy a szállásomat elhagyjam.

– Parancsolj velem, hú-hú-húgocskám! – A gyomrom fellendül a torkomig, és dadogni kezdek, mint mindig, amikor feszült helyzetben találom magam. Nifue sajnálkozva végigmér – a dadogás miatt szán –, de aztán felragyog a tekintete, ahogy eszébe jut a jó hír.

– Ó igen, ma reggel a drankarki Liel-rah kért bebocsátást. Gondoltam, szívesen szót váltanál vele.

Bereczki Viktor Haláltánc

Ren'Liaar harmadik hete haldoklott már, mikor Vicdaunt a Nagyapa maga elé kérette. Nem tudom, a család többi tagja hogyan fogadta a hírt – én magam nem értem még vissza a Sharkarasoktól, hogy jelen lehessenek a nagy eseménynél –, de tucatnyi vég pókselyembe fogadnám, nem döbbsenek meg nálam kevésbé. Rezoor szerint az üzenet a reggeliző asztalnál érte őket, így valamennyien tanúi lehettek, amint a macskakaparást idéző betűk öcsém orra előtt előtűntek a semmiből. Ez az időzítés első hallásra szöveget ütött a fejembe. Persze, könnyen lehet, hogy a Nagyapa régen nem követi már az órák állását, s sejtelve sem volt, álmából ébreszti, vagy vadászat közben találja üzenete Vicdaunt; de azért mégiscsak furcsa, hogy az egyetlen olyan időpontot sikerült kiválasztania, mikor a család minden tagja azonnal tudomást szerezhetett a dologról – kivéve engem, természetesen. Sajnos a jelek szerint nem én egyedül tulajdonítottam jelentőséget ezeknek a részleteknek: míg egy héttel korábban az Új Halál Táncának első-egyetlen lynjeként indultam útnak Setephisből, az eseményre következő éjjelen már egy riválisoktól hemzsegő birtokra érkeztem haza.

Hazudnék, ha azt mondanám, nem sóhajtottam fel megkönnyebbülten, mikor végre megpillantottam a kastély falait a kelő hold kékes fényében. Utam nem volt ugyan hosszú, de a lóp olykor olyanokat is tévútra csal, akik hozzám hasonlóan egész életüket itt élték le, én pedig minél hamarabb vissza akartam térni nagybátyám betegágya mellé. Miután kihirdette a Táncot, elmennem sem igen akaródzott volna, ez az ügy azonban sem halasztást nem tűrt, sem közvetítőre nem bízhattam intézését.

A Lapályszirtről lefelé ereszkedve lépésre fogtam lovamat, hogy a fogat, melyet siettemben magam mögött hagytam, újra beérhessen. A kóborlók persze gyávábbak és okosabbak annál, sem hogy Setephishez ilyen közel merészkednének, Zyára és a többi kincsré pedig válogatott fegyveresek ügyeltek, mégsem festett volna jó képet rólam, ha magamban lovagolok be a kapun, mint aki őrizetlenül hagyta a család vagyonát. Akkor még nem tudhattam, hogy távollétemben az

efféle jelképeknél sokkal komolyabb fenyegetése támadt örökös mivoltomnak.

Mikor a lovasok közrefogta kétéltű szerkezet végre mellém ért a szirtet a főkapuval összekötő, széles töltés vége felé, Zya a bakon ült, s fáradt mosollyal viszonzta biccentésemet. Az út javát átaludta, mintha nem is töltötte volna ágyban az elmúlt két napot, a hazatérés pillanatát azonban ő sem szalasztotta volna el. Fázósan kuporgott a hajtó balján, finom selyem köntöse alatt kirajzolódtak enyhén remegő testének vonalai. Eddig négy gyermeket adott már az Evemtar-ház szolganépének, hibátlan alakján azonban ez mit sem változtatott; ha Khaál is úgy akarja, talán az ötödiket is a szíve alatt hordja már. Olykor elszomorított a gondolat, hogy az én magomtól soha nem foganhat meg. Egyszer, még ifjúkoromban, egy különösen hosszú és zsongító tavaszon az a botor ötlet vert tanyát fejemben, hogy ráveszem nagyatyám öccsét, emelje Zyát a mi rangunkra. Az ilyesfajta vérfrissítés nem számít ritkaságnak a Ködfal ezen oldalán, ahol hatnyolc férfira egyetlen nő jut csupán, a holdas házak pedig az elmúlt évszázadokban mind közeli rokonokká lettek. Akkori kérésem persze ma már gyermeki ostobaságnak tetszik, s Zerrit természetesen nem hagyta, hogy saját kényemre megfosszam a családot vagyonának egy ilyen tekintélyes részétől. Az évtizedek aztán elmosták romantikus képzelgéseimet, arra azonban mindig ügyeltem, nehogy csenevészebb üzletfeleink valamelyike Zya közelébe férközzön, így biztosítva utódai számára – ha a nemesi vérrrel járó felsőbbrendűséget nem is, de kasztjukhoz mérten kiváló felmenőket.

– Elmerengtél, Lyn'Neliche. – Zya széles mosolyra húzta szürke ajkait, s mellkasát kidomborítva egyenesedett fel ültében. Mindig így illegette magát, ha rajtakapott, hogy a testét vizslatom. Nevetve ráztam meg a fejem, majd előrébb ugrattam pár lóhossznyit, hogy elsőként léptethessem be a nagykapun. Másodszor és utoljára voltam lyn életemben, s új nevem hallatára kellemes bizsergés futott végig a gerincemen.

A kapu szélesre tárva várt bennünket, jóllehet, bárki más zárva találta volna. A boltív kőarcai rezzentelen tekintettel néztek le érkezésünkre, s én éppen így viszonztam pillantásukat. Shir-shuar arcok, vénebbek,

nemesebbek és bölcsebbek, mint bármely élő lélek a tartományban. Szolgaarcok. Az Evertarokat, Ren'Liaart és engem szolgáló arcok.

Az első dolog, amire az udvarra lépve felfigyeltem, Rezoor megkönnyebbülése volt. A mocsár átható bűzének hirtelen elmaradása, a tüstént elém ugró istállósolgák óvatos érintése, a jöttömet ugató vadászkutyák hangja, az udvar másik végében égő máglya koromszaga mind csak ez után értek el az elmémig.

Az istenek hoztak, Lyn'Neliche – hallottam fejemben az Őrző szavait, olyasféle hang kíséretében, mintha unokatestvérem hosszan felsóhajtott volna. Meg tudtam érteni, mit érzett: az én távollétemben csak Ren'Liaar egyre apadó életereje kötötte őt ide.

Ezen változtatni fogunk, Rezoor – üzentem vissza neki a szellemnyelven, miközben leugrottam Démon nyergéből, s a fogat felé indultam, hogy Zyát lesegítsem a bakról. Talán kasztomon aluli ilyesmivel foglalatostkodnom, de én mindig kedvem leltem benne. – *Ren'Liaar így akarta, de én másképp látom jónak.*

Nem kellett attól tartanom, hogy esetleg nem érti meg, mire gondolok.

Még nem vagy ren, Lyn'Neliche.

Azonnal tudtam, hogy valami megváltozott távollétemben. A szellemnyelv, akár a gondolat, milliószor összetettebb a kiejtett szónál. Rezoor egyetlen mondata számtalan másikat rejtett magában, s még képeket, hangokat, hangulatokat. Egy keskeny koromarcot láttam, fél szemén skarlátszín kötéssel. Egy hegtetoválásokkal ékes, borotvált koponyát. Egy fehér hajzuhatag alól elősütő világoskék szempárt. És láttam az egyazon szavakra nyíló ajkakat, s hallottam egyazon fogadalmat három különböző hangon.

Az Új Halál jó! – határozott férfihang.

S én készen állok a nyomába lépni! – rekedt suttogás.

Khaál lássa! – lány, mézédés tónus.

Járom a Táncot!

Járom a Táncot!

Járom a Táncot!

Az ajkamba harapva intettem egy körülöttem legyeskedő láncszolgának, ami azonnal ugrott a meglepetten és csalódottan bámuló Zyához, hogy lesegítse. A kérdő tekintettel mit sem törődve sarkon fordultam, és gyors léptekkel indultam a Mélytorony felé.

– Araun... Erooathee... – Észre sem vettem, hogy fennhangon is kiejtettem a neveket.

Lyn'Araun és Lyn'Erooathee, Lyn'Neliche. Négyen járjátok a Táncot.

Mindez egy hét alatt? – Lassan sikerült felülkerekednem megdöbbenésemem, s visszaváltanom a szellemnyelvre.

Mindez egyetlen nap alatt. A reggeli óta...

Ekkor hallottam először a Nagyapa rejtélyes üzenetéről. Meglepni persze nagyon meglepett a hír, magyarázatot azonban nem adott az eseményekre.

De Vicdaun nem...

...nem lépett elő. Nem járja veletek a táncot, egyelőre. De még alkalma sem lett volna rá: reggeli óta nem jött föl a Nagyapától.

Ismét végigfutott rajtam a borzongás, ezúttal azonban semmi kellemeset nem találtam benne. Nem tudok róla, hogy a Nagyapa az elmúlt évszázadokban egyszer is szólt volna bármelyikünkkel. Hogy épp az Új Halál Tánca alatt támadt mondandója, épp az öcsémmel kívánt beszélni, s hogy ezért egy egész napig odalent marasztalta őt; a jövőmre nézve ennél rosszabb óment nem nagyon tudtam volna elképzelni. Bár abban a pillanatban Vicdaun helyzetét sem irigyeltem, aki feltehetően épp szemtől szemben állt az öreggel...

A Nagyapa valójából egyikünknek sem volt a nagyapja. Mikor atyám valódi atyja meglátta a holdak fényét, a Nagyapa már akkor is Setephis legmélyén élt, saját lakrészén, teljes elszigeteltségben. Mikor Kanakh-aamkór parancsára létrehozták a Ködfalat, ezzel börtönt csinálva ebből a tartománynak csúfolt mocsárvidékből, a Nagyapa már akkor sem szólt bele a család ügyeibe, legfeljebb bölcs tanácsaival segítette leszármazottait. Ha hihetünk a családi krónikáinknak – s ezen állításukon kívül nincs más okunk rá, hogy kételkedjünk szavahihetőségükben –, mikor délről érkező őseink rábukkantak Setephis romjaira, a már akkor sem fiatal Nagyapa vezette őket. Valamennyi ma élő Evemtar közös felmenője, rég elfeledett nevű ősapánk, ezredévek óta létező teremtmény, aki már többszörösét leélte annak az időnek, mi az istenek kegyéből a legöregebb elfeknek is élni adatott. Talán Khaál akaratából van velünk még mindig, talán a ximúr-kór volt rá ilyen hatással, vagy csak saját akaratereje élteti; a generációk során sok elmélet született már, az igazságot azonban csak egyetlen elf oszthatta volna meg velünk. Az az elf azonban, egész a mai napig, nem állt szóba egyikünkkel sem.

– Biztos Vicdaunnak...? – elharaptam a kérdés végét. Rezoor kilencvenkét éve szolgálta Őrzőként a családot, s soha, egyetlen hibát sem vétett, legyen szó üzenetek továbbításáról, Setephis védelméről, vagy akár csak a fürdővizem hőfokáról.

A Mélytorony előcsarnokába lépve idegesen torpantam meg a széles csigalépcső előtt, mely a kastély alapját képező sziklába vájt katakombákból kígyózott fel idáig, s kanyargott tovább a tulajdonképpeni főtorony felé. Tudtam, hogy a Nagypárhoz hívás nélkül nem állíthatok be; effajta tiszteletlenséget még Ren'Liaar sem engedhetett volna meg magának. Mégis kísértett a gondolat, és sokkal inkább indultam volna lefelé, mint hogy felcaplassak saját lakrészembe, ahol pedig minden bizonnyal tiszta ruha és forró fürdő várt.

Mindenekelőtt Ren'Liaart keresd fel – szakították félbe gondolataimat Rezoor kimondatlan szavai. – Értésítettem róla, hogy megérkezted. Látni kíván.

Ren'Liaar hálóterme inkább emlékeztetett tömlőcre, mint betegszobára; épp csak a penész hiányzott a csupasz kőfalakról. És persze tiszta is volt, kínosan tiszta és funkcionális. A képekhez, szőnyegekhez hasonló, céltalan ostobaságok nem kaphattak itt helyet. Íróasztalul egy darab deszka szolgált, saját székéül egy kivágott fatuskó, más ülőhely gyanánt még annyi sem. Nem állt benne kandalló, sem fáklyák vagy gyertyák, csak a Derbíil kék fénye világította meg a helyiséget a nyitott ablakon át. A felesleges kényelem Ren'Liaar szerint úgyszólván csak gyengévé teszi az elfeket, a gyengéket pedig Khaál könnyörtelenül eltápossa. Egy újabb dolog, amin majd változtatnom kell. Nagybátyám egy alacsony priccseknél feküdt, egy vékony lepedővel tessék-lássék módon betakargatva, és elmélyülten tanulmányozta a mennyezetet tartó évszázados gerendákat. Arca betegesen halovány volt, sokkal inkább szürke, mint fekete, ajkai kiszáradtak és felrepedeztek. Nem volt könyv a kezében, sem sehol az ágya környékén; talán még ez volt a legijesztőbb az állapotában.

– Gyere be, és csukd be az ajtót! – A hangja maradt csak a régi. Ugyanolyan nyugodt volt, halk és parancsoló, amilyenek mindig is ismertük.

– Ren'Liaar – engedelmeskedtem, majd odaléptem mellé, és meghajtottam a fejem. Nem mozdította felém a szemét, csak tovább bámult a mennyezet felé. Homályosnak láttam a tekintetét. – Időben visszatértem.

A vértelen ajkak kényszeredett mosolyra rándultak.

Darkelf – Bloodstones

Hungarian Edition © Cherubion Kft., 2011, *All rights reserved!*

Ammerúnia © Dr. Berke Szilárd, 2011, www.ammerunia.hu

Sorozatszerkesztő: Nemes István

Szerkesztő: Dr. Berke Szilárd

Társszerkesztő: Herr Nándor

Irodalmi szerkesztő: Tóth Beáta

A borítón látható festményt Pozsgay Gyula GALAKTIKA-díjas festőművész készítette

[Megrendeléshez közvetlen link \(webáruház\)](#)

Már kapható!

Sötételf – Vérkövek (shared-world antológia)

Baar-Shagÿr veszett hírű lápvidék, a Császárság mégis helytartót ültet ide, mert a környező hegyek méhe mesés holdkő-vagyont rejt... Amikor egyik bánya megnyitásakor a tartományban elszabadul a ximúr-kórság és a nemesvérű elfek tömegével korcsosulnak el, a holdelfek mágiája gyilkos ködfallal zárja körül a mutánsokat. Az itt rekedtek bőre megfeketedik, hajuk megőszül, izmaik elsovadnak.

A felfedezett vérkövek létezésének titokban kell maradnia, ezért a császári gépezet gondoskodik arról, hogy mindenki elhiggye: a tartomány lakossága elpusztult, a maradék keveseket kimenekítették. A shagÿri kincsek átmentése, a fajtársak sanyargatása a színfalak mögött zajlik tovább. Egyvalamivel azonban senki sem számol: a shagÿri Nemesházak egyes klánjai idővel felhagynak az elixír szedésével. Négy generáció elteltével a mocsárvidék már egy új fajt nevelt ki: harcias, vad és ellenálló egyedeket, akik a túlélés és a gyilkolás mesterei. A nevük: sötételf.

Véropál, pókselyem és opálacél, tűzgriffek és sárkányok, renegáttá lett kardnemesek, ximúrvadászok és kóbor elfek, boszorkányok, Dzardan ősi palotavárosának titkai, Khaál pókisten kultusza, a Szívfaló legendája, Setephis urainak örökösödési harca elevenednek meg e

különleges gyűjtemény lapjain. Összeesküvések és rejtelmek, hősök és elfajzottak, tragédia és áruulás...

Eric Muldoom szerkesztésében Soren Ward, Santorina Grey, Boruzs Gergely Gábor és társaik gondoskodnak arról, hogy a sötételfek rettegett világa a mi napunk alatt borzongasson tovább.

Tartalom

Eric Muldoom: Vérvövek
Soren Ward: A Dracalar-ház
Szökrönyös László: Az áldás
Marco Caldera: Ydzuz
Lorah Jones: Nia-mohr
Santorina Grey: Boszorkányvadászat
Alex Ironwood: A Párbaj Köre
Boruzs Gergely Gábor: Holdtölte
Paul Hamza & Tim Morgan: Baar-Gron árnyai
Bereczki Viktor: Haláltánc
Eric Muldoom: Draqa öröksége

Kronológia a novellákhoz és a birodalomhoz
A novellák közötti átvezetések Eric Muldoom munkái

